

Lisa Reganová

NEČEKANÉ PŘIZNÁNÍ

JOSIE QUINNOVÁ MUSÍ VYŘEŠIT VRAŽDU
OBESTŘENOU PAVUČINOU TAJEMSTVÍ

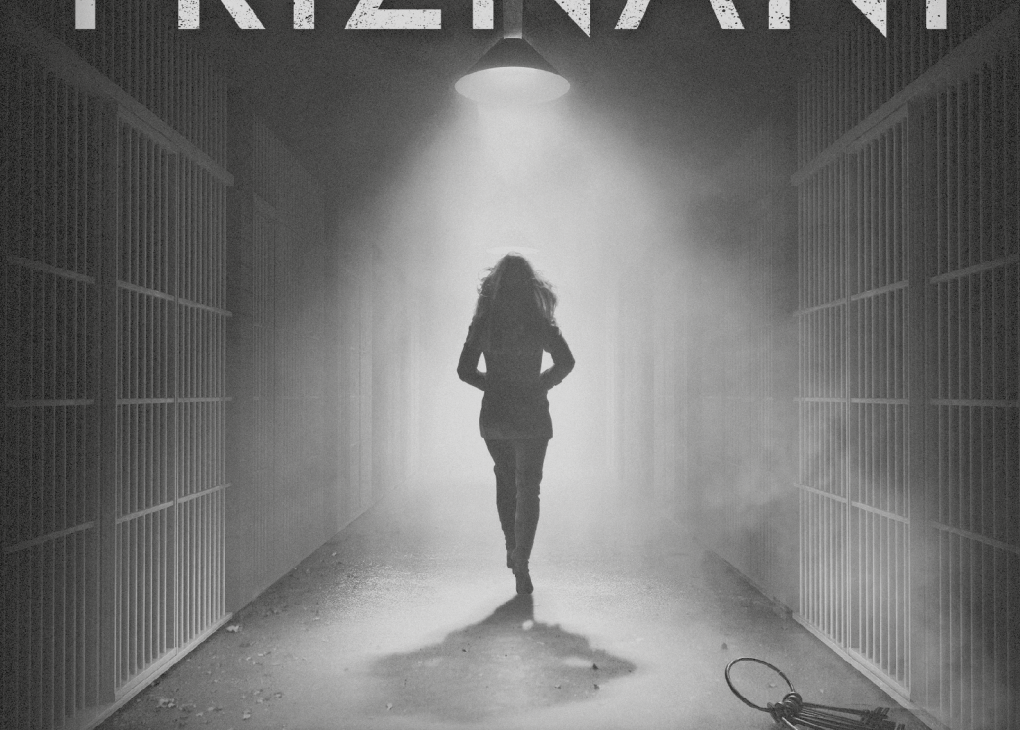
Lisa Reganová

NEČEKANÉ PŘIZNÁNÍ

Lisa Reganová

NEČEKANÉ PŘIZNÁNÍ

JOSIE QUINNOVÁ MUSÍ VYŘEŠIT VRAŽDU
OBESTŘENOU PAVUČINOU TAJEMSTVÍ

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

HER FINAL CONFESSION

Copyright © Lisa Regan, 2018

Translation © Kateřina Elisová, 2022

© Grada Publishing, a. s., 2022

Z anglického originálu *Her Final Confession*, vydaného nakladatelstvím Bookouture v roce 2018, přeložila Kateřina Elisová

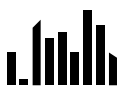
Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová

Redakční úpravy Monika Jitřenková

Korektura Julie Gonzálezová

Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

Obálka Petr Hůlek, Honewa

COSMOPOLIS

Grada Publishing, a. s.,

U Průhonu 22, Praha 7

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2022 jako svou 8441. publikaci

Tisk CPI Moravia Books

ISBN 978-80-271-4797-7 (ePub)

ISBN 978-80-271-4796-0 (pdf)

ISBN 978-80-271-3250-8 (print)

Pro Helen Conlenovou, která mi ukázala,
co to znamená být výjimečný.

KAPITOLA 1

SEATTLE, WASHINGTON

ČERVEN 1992

Billy vyšel z obchodu s taškou se dvěma půllitry mátové zmrzliny s čokoládovými hoblinami zavěšenou přes zápěstí. Zastavil se, aby si zapálil cigaretu. Zhluboka se nadechl a podíval se na hodinky. Mohl si dát dvě cigarety, a ještě stihne přijít včas domů na večeři. Jeho manželka neměla ráda, když kouřil.

Periferně zahlédl ženu, která mířila ke svému minivanu. Zaujaly ho odlesky ženiných stříbrných vlasů, které se jí třpytily ve slunci, když klopýtala přes parkoviště. Sledoval, jak kráčí sem a tam a obchází auta, než začala šmátrat po klíčích. Možná byla nemocná, možná opilá. Možná byla jen stará, bláznivá, nebo obojí. Jakmile nastoupila do dodávky a nastartovala, odvrátil pohled, protože ho vyrušilo burácení motorky.

Nemohl uvěřit svému štěstí, když před obchod vjel Lincoln Shore a zaparkoval svůj stroj. Napadlo ho, že i motorkáři pohybující se mimo zákon musejí někdy jíst. Pravdou ale bylo, že Billy věděl, že Linc nakupuje právě v těchto potravinách a ještě na pár jiných místech v okolí. A doufal, že na něj narazí. Pár členů gangu Devil's Blade ho už dobře znalo, ale Lincolnovu pozornost zatím neupoutal. Když Linc sesedal z motorky, připálil si druhou cigaretu od první a nedopalek odhodil na zem. Billy cítil žár jeho pohledu. Pak se

ozval chraplavý hlas: „Ty se tady jen tak poflakuješ, co? Poslední dobou vysedáváš často v baru.“

„Jo,“ přítakal Billy, „já...“ ale jeho slova pohltily zvuky, které Billyho mozek nedokázal ihned zpracovat. Nápor vzduchu, kvílení pneumatik, skřípění kovu o kov, řev motoru vytúrovaného na samou hranici možností.

Měl jen zlomek vteřiny, aby zareagoval, a jeho jednání ovládly instinkty. Koutkem oka zaregistroval minivan, jak kosí nákupní vozíky a naráží do zaparkovaného auta. Další nakupující uskakovali řítícím se vozem z cesty.

Billy vrazil do Lincolna a celou vahou se opřel do statného motorkáře. Oba vyletěli do vzduchu a následně se zřítili na beton. Billyho pád zmírnilo Lincovo tělo a jeho kožená bunda zabránila, aby si sedřel celé pásy kůže, když sebou smýkali po zemi. Za nimi naboural minivan do zaparkovaného auta, natlačil ho na další dvě, která stála poblíž, a pak konečně zastavil. Motor dál běžel na vysoké otáčky a přední pneumatiky skřípěly o asfalt. Řidička byla zhroucená přes volant a stříbrnou kšticí jí obarvila rudá krev. K minivanu se rozběhli další zákazníci na parkovišti. Billy vstal, natáhl ruku k Lincovi a pomohl mu na nohy.

Mlčky zírali na stopy zkázy, které za sebou řidička nechala. „Díky, brácho,“ řekl Linc.

Billy se usmál. „Kdykoli,“ opáčil, a protože nechtěl pokoušet štěstí, vyrazil pryč.

„Hej, kámo,“ zavolal za ním Linc. „Jak se vlastně jmenuješ?“

Billy se otočil. „Benji,“ odpověděl a použil svoje krycí jméno. „Benji Stone.“

KAPITOLA 2

DENTON, PENNSYLVÁNIE

SOUČASNOST

Na kuchyňském stole před Josií ležela hromada brožur inzerujících domácí bezpečnostní systémy. Uběhlo šest měsíců od chvíle, kdy Josiin život obrátila naruby žena, kterou pokládala za svoji matku. Součástí útoku na Josiin život a zdravý rozum bylo i vloupání do jejího domu, takže se už několik měsíců snažila vybrat dostatečně kvalitní bezpečnostní systém, jenž by udržel její úzkost na uzdě. Dvakrát si pozvala zástupce firmy domů, aby systém instaloval, ale na poslední chvíli změnila názor, když objevila skrytou slabinu nebo nehorázné dodatečné poplatky.

Z haldy vytáhla barevnou brožurku firmy Aegis Home Security, „specializující se na zabezpečení domácností více než dvacet let“. Patřila mezi pár firem, které byly natolik transparentní, že ve svých propagačních materiálech uváděly kompletní cenové schéma. Josie brožuru otevřela a podívala se na nabídku. Napadlo ji, jestli by nebylo lepší, kdyby si pořídila psa. Velkého. Jenže její pracovní doba dokáže být šílená. Coby detektiv ve městě Denton v Pensylvánii často trávila kvůli svým případům mimo domov celé dny, někdy i noci. Někdy se vrátila jen na tak dlouho, aby se osprchovala, převlékla a vyrazila

zpátky do práce. Kdyby měla psa, musela by najmout někoho, kdo by ho venčil. Pak by si dělala starosti, jestli je ten člověk důvěryhodný. Josie si povzdechla. Příliš mnoho komplikací. Pokud se tedy chce ještě někdy cítit bezpečně ve vlastním domě, prostě bude muset zatnout zuby a utratit za bezpečnostní systém malé jmění. Prsty se jí vznášely nad brožurkou další firmy – Summors Security.

Z myšlenek ji vytrhlo klepání na vchodové dveře, takže zamířila do předsíně. Kukátkem viděla, že přišel poručík Noah Fraley. Otevřela, pohledem ho přejela od hlavy k patě a tiše hvízdla. „No, kdybych věděla, že se tak vyfikneš...“

Měl na sobě dokonale střižený oblek tmavě šedé barvy a vkusnou kravatu se žluto-šedými proužky, která zdůrazňovala oříškovou barvu jeho očí. Když se na ni Noah usmál, ucítila v hrudníku jemné třepotání. „Velmi vtipné,“ opáčil, prošel kolem Josie a zamířil do kuchyně. „Ty nejsi připravená. Dokonce ses ještě ani nepřevlékla.“

Josie se podívala na svoje džíny a seprané tričko s portrétem Lukea Bryana. „Za minutku jsem hotová.“

„Neříká to každá ženská? A pak stráví celou hodinu tím, že se češe a líčí?“

Josie zvedla obočí. „Tak pozor! Na tuhle večeri si doprovod brát *nemusím*.“

„Dělám si srandu,“ Noah se rozhlédl po kuchyni. Pak vešel do předsíně a nakoukl do obývacího pokoje. Když se vrátil do kuchyně, zeptal se: „Kde jsou všichni?“

Josie se nedávno setkala se svojí biologickou rodinou, od které byla po narození odloučena, o čemž neměla nejmenší tušení. Stále si zvykala na to, že Shannon a Christiana Payneovy oslovuje „mami“

a „tati“. Když mluvila, vypočítávala na prstech: „Shannon a Trinity vyrazily na nákupy. Sejdou se s námi v restauraci. Táta a brácha přijedou z Callowhill. Taky se s námi setkají až tam. Babička se vrátila do pečovatelského domu, protože jsem potřebovala pokoj pro Shannon. A paní Quinnová celý týden hlídá malého Harrise.“

Noah obešel stůl a přibližoval se k Josii, dokud se zadní stranou stehů nedotýkala hrany stolu. Naklonil se a uvěznil ji na místě. Jeho ruce našly Josiiny boky a jejich rty se dotkly. „Tím mi chceš říct, že jsme pro jednou vážně sami? Opravdu a úplně sami?“

Josie se zasmála, objala Noaha kolem krku a přitáhla si ho k sobě, aby ho políbila. Opravdu pro sebe neměli od ukončení případu Belindy Roseové ani chvíli, pokud tedy nepracovali nebo nebyli natolik vyčerpaní, aby cokoli dělali. Do Josiina života vstoupila úplně nová rodina a její domov se během posledních šesti měsíců stal svědkem neustálého přílivu návštěv. Shannon, její skutečná matka, u ní bydlela několik týdnů, a když se musela vrátit kvůli práci domů, vystřídala ji Lisette, Josiina babička. Josie měla po napadení skoro dva měsíce ruku v sádře, takže pomoc vítala. Její sestra Trinity občas přijela z New Yorku, kde pracovala v redakci celostátního zpravodajství, aby spolu strávily víkend. A párkrát ji navštívili i její skutečný otec Christian a její pubertální bratr Patrick.

Josie žila nějakou dobu sama a zpočátku pro ni bylo těžké snášet, že ji v každém okamžiku obklopují lidi. Když poprvé otevřela lednici a zjistila, že došla smetana, zaplavil ji pocit frustrace. Stejně jako když přišla na to, že v koupelně není jediný ručník nebo předložka, protože je Shannon prala. Její pečlivě uspořádaný svět, útočiště, její domov byl obrácený vzhůru nohama. Ale, jak si připomínala, rodi-

na je mnohem důležitější než jakýkoli předmět v domácnosti nebo praktiky, na které si během let zvykla. Payneovi chtěli vtrhnout dovnitř a během pár měsíců získat zpátky uplynulých třicet let. Ale Josii to bude trvat déle.

A pak tu byla ještě Misty Derossiová, žena, se kterou se scházela Josiin manžel Ray předtím, než umřel. Misty se po Rayově smrti narodil syn a obě ženy uzavřely nepravděpodobné přátelství. Malému Harrisovi byl skoro rok a Misty se už neživila jako striptérka, ale našla si práci ve starostčině novém centru pro ženy, kde se věnovala obětem domácího násilí. Což znamenalo, že se z Josiina občasného hlídání stala rutina. Nyní byly stopy po Harrisovi v Josiině životě roztroušené po celém jejím domě – vysoká židlička na jednom konci kuchyňského stolu, dětské zábrany, hrnečky na pití, koš s hračkami a houpací křeslo v obývacím pokoji. Pro Josii bylo jednodušší mít některé věci doma než chtít po Misty, aby všechno tahala sem a tam pokaždé, když Harrise přiveze.

Noahovy rty se přesunuly na Josiin krk. Rukama jí sevřel zadek a vysadil ji na stůl. Reflexivně mu obtočila nohy kolem pasu. Zaklonila hlavu. „Tvůj oblek,“ ztěžka oddychovala.

Jeho ruce putovaly nahoru pod její tričko a k zapínání podprsenky. „Oblek mě vůbec nezajímá.“

Cítila, jak mezi nimi narůstá vášnivá energie, a věděla, že pokud jí podlehne, nebude cesty zpět. Napětí se mezi nimi stupňovalo už tak dlouho, že jí připadalo jako sopka, která se chystá vybuchnout. Po jejich prvním polibku, když skončil případ Belindy Roseové, Josie řekla, že potřebuje postupovat pomalu, a Noah to respektoval. Měla špatné zkušenosti se vztahy a nechtěla, aby se Noah stal další

obětí jejího příšerného dětství a všech osobních břemen. Přála si, aby to udělali správně. Nebo se možná jen bála...

„Chceš, aby to takhle bylo poprvé?“ zeptala se. „Na mém kuchyňském stole?“

„Tak půjdeme nahoru.“

Otevřela pusu, aby zaprotestovala. Ale když se svým tělem přitiskla na jeho, každý centimetr její kůže hořel touhou vědět, co se skrývá pod oblekem.

Dostali se sotva ke schodišti, když se z kapsy Noahova saka ozvalo tlumené vibrování mobilu. A za okamžik začal zvonit i Josiin někde na druhé straně domu.

Jejich těla zkameněla. Josie přerušila jejich polibek jako první a otočila hlavu za zvukem. Telefon nechala v obývacím pokoji. Ani jeden z nich to nevyslovil, ale oba věděli, že existuje pouze jediný důvod, proč jim oběma vyzvánění mobily téměř současně. Jedná se o práci a musí to být důležité. Ačkoli se velká část z pětasedesáti kilometrů čtverečních města Dentonu rozkládala v nezkrotných horách centrální Pensylvánie, počet obyvatel byl dostatečně velký na to, aby policejní oddělení ročně řešilo přibližně půl tuctu vražd a dalších zločinů a aby byl asi padesátičlenný sbor poměrně vytížený. V nedávných letech se v tomto malém městě odehrálo několik velmi šokujících případů, které upoutaly pozornost celé země. Ji a Noaha tyto události hluboce zasáhly a Josie věděla, že Noah cítí stejnou úzkost, jaká jí právě narůstala v nitru. Pokud je oba volají v den, kdy mají volno, musí se jednat o něco velkého.

Josie pomalu uvolnila kotníky, které měla zaháknuté kolem Noahova pasu. Postavil ji na zem. Jeho telefon přestal vyzvánět, ale Jo-

siin zazvonil znovu. Upravila si oblečení a zamířila do obývacího pokoje, aby hovor přijala. Bob Chitwood, šéf dentonské policie, nemarnil čas a přešel rovnou k věci. „Quinnová, potřebuju vás a Frayleyho v terénu. Máme vraždu.“

„Pane,“ začala Josie, „my jsme... já...“

„Já vím. A je mi to jedno. Okamžitě vyrazte na místo činu.“ Vysypal ze sebe adresu, která Josii zněla povědomě.

Chitwoodův zvučný hlas se nesl přes celou místnost až ke dveřím, ve kterých stál Noah v pomačkaném obleku a s pozvednutým obočím. Tiše vyslovil jméno: *Gretchen?*

Gretchen Palmerová byla další detektiv v dentonském policejním oddělení. Josie řekla: „Dneska má službu detektiv Palmerová. Ta to určitě zvládne.“

Chitwood ze sebe vydal silně podrážděný zvuk. „Jsem si vědomý toho, kdo má službu, Quinnová. Ale s detektivem Palmerovou se nemůžu spojit.“

„Zkusil jste její...“

Šéf zvýšil hlas, takže křičel. „Sakra, Quinnová, nemám čas odpovídat na dvacet otázek. Mám tělo a místo činu, a žádného detektiva. Takže tam jeden z vás hned jeďte.“ Ještě jednou vychrlil adresu a v tu chvíli si Josie uvědomila, proč jí připadá povědomá.

Šlo o místo, kde bydlela Gretchen.

KAPITOLA 3

„Zpomal,“ požádal ji Noah.
Josie se na něj podívala. Jednou rukou pevně svíral kliku dveří jejího Fordu Escape a kolem něj se míhal Denton jako rozmazaná šmouha. „V Gretchenině domě došlo k vraždě,“ připomněla mu.

„A my víme, že obětí není Gretchen, protože kdyby ano, zasahující policisté by nám to dali vědět,“ opáčil Noah.

Josie ubrala plyn, ale jen nepatrně. „Pošli jí zprávu.“

„To jsem už udělal. A taky jsem se jí snažil dovolat, když ses převlékala. Okamžitě se ozvala hlasová schránka. A na moje textovky neodpověděla. Ale zavola jsem na stanici a na dispečinku mi řekli, že Gretchen byla naposledy viděna právě na stanici asi hodinu před nalezením těla. Dokonce ani nevíme, jestli byla doma, když se to stalo.“

„Ale taky nevíme, že nebyla. Hodina je spousta času na to, aby se dostala domů.“

„Ve službě?“

„Možná. Nevím. Nemáme dost informací.“

Žaludek se jí sevřel. Gretchen se vůbec nepodobalo, aby uprostřed služby zmizela a nereagovala na její volání nebo zprávy. Josie znovu sešlápla plynový pedál. „A dispečink ji nedokázal sehnat?“ ujišťovala se.

„Ne,“ odpověděl Noah. „Právě prověřují MDT, aby zjistili, jestli můžou lokalizovat její auto.“

Gretchen obvykle používala služební Chevrolet Cruze, který byl vybavený MDT neboli mobilním datovým terminálem, tedy počítačem řízeným mobilním zařízením, které Gretchen umožňovalo nejen komunikovat s dispečinkem, ale zároveň dispečinku dávalo možnost lokalizovat polohu jejího vozu.

„Jakmile ji najdou, chci to vědět,“ řekla Josie.

Noah beze slova přikývl. Když se na něj Josie letmo podívala, viděla, že mu cuká sval u čelistního kloubu a pohled upírá na krajinu letící za oknem. Gretchenin jednopatrový dům z červených cihel byl zasazený do jedné z klidných čtvrtí Dentonu, kde žila střední třída. Stál na akrovém pozemku a vedla k němu dlouhá rovná příjezdová cesta, která z ulice pokračovala podél domu ke garáži za domem. Po celé délce příjezdové cesty se táhl vysoký bílý plot oddělující sousedy na jedné straně. Na druhé jim bránily ve výhledu vzrostlé stálezelené keře. Kdykoli jindy by dům působil mile a přívětivě, ale dnes byl obklopený policejními vozy a sanitkami. Josie a Noah zaparkovali na druhé straně ulice. Došli k příjezdové cestě, na jejímž začátku parkovala sanitka, kterou obešli. Páska zabezpečující místo činu jim bránila přiblížit se k domu. Před ní stál jeden z dentonských hlídkujících policistů a v ruce držel podložku s papíry připnutými klipem.

„Zdravím, Hummele,“ řekla Josie.

„Šéfk,“ pozdravil policista.

Josie si vytrvale poklepávala prsty na stehně, ale podařilo se jí nepatrně usmát. „Teď jen detektiv Quinnová, pamatujete?“

Dva roky zastávala pozici dočasného náčelníka dentonského policejního oddělení, ale jakmile starostka prosadila, že ji nahradí Bob Chitwood, s radostí se vrátila na své místo detektiva. Ale ostatní ji dál oslovovali *šéfko*.

„Člověk se toho zvyku těžko zbavuje,“ pousmál se Noah a spontánně na Hummela mrkl.

Policista přikývl a zapsal si jejich jména. Pak Noaha přešel pohledem. „Hezký oblek.“

Josie se bleskurychle převlékla do svých obvyklých khaki kalhot, polokošile dentonského policejního oddělení a černé bundy, ale Noah pořád ještě vypadal jako z pánského módního časopisu. „Když mi zavolali, byl jsem právě na cestě na večeři,“ vysvětlil mu Noah.

Hummel ukázal na jeden ze služebních vozů zaparkovaných u obrubníku, který měl otevřený kufr. „Támhle jsou ochranné kombinézy.“

„Co máte?“ zeptala se Josie Hummela.

Hummel ukázal směrem k domu, kde se po příjezdové cestě, zahradě a verandě pohybovali členové důkazního zásahového týmu dentonského oddělení v bílých jednorázových ochranných oblecích. Neúnavně označovali důkazy žlutými praporky, prováděli měření, zakreslovali místo činu a pořizovali fotografie. Vlevo na příjezdové cestě, několik metrů od verandy u předního vchodu, stál vztyčený bílý stan. Josie věděla, že na tom místě leží tělo.

Hummel řekl: „Máme jedno mrtvé tělo, běloch, střelná rána do zad, neozbrojený, bez dokladů. Nikdo jiný tu není, ale vchodové dveře byly otevřené. Snažili jsme se dovolat detektivu Palmerové na mobil, ale hovor spadl rovnou do hlasové schránky. Kapitán říká, že

na stanici taky není. Viděli ji tam asi před hodinou, ale teď ji nikdo nemůže najít. Dispečink ji nesehnal. Právě prověřují MDT.“

„Slyšela jsem,“ přitakala Josie. „Jestli bude nedostupná ještě za půl hodiny, chci, aby LaMay zkontroloval kamerové záznamy na stanici a zjistil, kdy přesně odešla. Kdo našel tělo?“

„V domě je jeden z těch bezpečnostních monitorovacích systémů, takže když se spustí alarm, na místo vyjede i policie. Víte, co myslím?“

„Ano. Uvažuji o tom, že si taky takový pořídím domů,“ přikývla Josie.

„No, takže se spustil alarm u vchodových dveří a bezpečnostní služba zavolala detektivu Palmerové, ale ta to nevzala. Zavolali 911, my jsme dorazili na místo a našli jsme mrtvolu. Jo, a ještě něco...“

„Co?“ zeptal se Noah.

Hummel přešlápl z jedné nohy na druhou, a než odpověděl, krátce stiskl rty do tenké, nervózní úsečky. „Nejlepší bude, když se podíváte sami.“

KAPITOLA 4

Jakmile se řádně oblékli, Hummel je nechal projít pod páskou a Josie s Noahem zamířili ke stanu. Uvnitř našli tělo mladého muže na asfaltu ležící obličejem dolů. Josie se sklonila k tělu a jeden z techniků zatím mrtvolu fotografoval. Okamžitě viděla, o čem Hummel mluvil. Muž byl oblečený v džínách, bílých teniskách a zelené polokošili, jejíž zadní strana byla nyní zbarvená rudě od jediného průstřelu těsně pod levou lopatkou kousek od páteře. Neobvyklé na místě činu ale bylo to, že někdo na límeček košile připevnil spínacím špendlíkem fotografii.

„To je skutečná fotka?“ zeptal se Noah a sklonil se vedle Josie.

Josie po snímku přejela prsty v rukavici. „Ano. A vypadá staře.“

Fotografie o rozměru devět krát třináct centimetrů zachycovala z profilu malého chlapce, asi čtyřletého nebo pětiletého, jak běží vysokou trávou. Okraje fotografie byly zažloutlé a zvlněné. Dokonce i matný povrch se zdál vybledlý. Chlapec byl běloch s rozcuchanými blondatými vlasy. Na sobě měl hnědé manšestrové kalhoty a flanelovou košili. Když fotograf stiskl spoušť, chlapcovo malé tělo bylo v pohybu, s jednou paží a nohou zvednutou uprostřed běhu.

„Podívej se na tohle,“ vyzvala Noaha Josie a opatrně nadzvedla fotku, aniž by ji sundala ze špendlíku, aby viděl na zadní stranu, na které byl vybledlý černý záznam: 2004.

„To je rok, kdy byla fotka vytištěná?“

„Ne vytištěná,“ opravila ho Josie. „Vyvolaná. Myslím, že to bylo zřejmě vyfocené opravdovým fotoaparátem. Vypadá to na pětaticetmilimetrový film. Tam, kde fotky vyvolávali, často tiskli na zadní stranu datum.“

„Jenže tyhle firmy dneska už neexistují,“ poznamenal Noah.

„To máš pravdu. Podle všeho ale můžeme s jistotou říct, že tahle fotka je z roku 2004.“

„Myslíš, že je na ní náš mrtvý muž?“

Josie použila mobilní telefon, aby si snímek rychle vyfotila. Pak vstala a přemístila se k mužově hlavě. Přistál s oběma rukama nad hlavou, jako by se snažil zastavit pád. Pod jeho ústy se na zemi vytvořila malá kaluž krve. Byla mu vidět jen jedna strana obličeje, ale vypadal mladě. Josie tipovala, že mu bylo něco málo přes dvacet. Měl olivovou pleť a kudrnaté černé vlasy. Oči měl zavřené. „Těžko říct. Ten chlapec na fotce je zabraný z boku, takže mu není pořádně vidět do tváře. Ale podle odstínu pleti a barvy vlasů bych se domnívala, že ne, že to není on.“ Stočila pohled zpátky ke střelné ráně v jeho zádech. „Zavolal někdo koronera?“ zeptala se.

Noah přikývl. „Hummel. Doktorka je na cestě.“

„Hummel říkal, že u sebe nemá žádný průkaz totožnosti. Až se na něj doktorka Feistová podívá, obrátíme ho a zkontrolujeme přední kapsy. Prověřil někdo auta na ulici? Možná zaparkoval někde poblíž, tedy za předpokladu, že sem přijel autem. A řekni mi, že už někdo obchází sousedy.“

„Hummel vyslal pár policistů, hned jak uzavřeli místo činu.“